

PHỐ VÀNG ƠM RỒI

Phố tôi chừ buồn lắm em ơi
Cây vẫn xanh nhưng buồn soi bóng
Chim trên cành nhớ dáng em qua
Đường ngày xưa mong chờ chân em

Phố bây chừ buồn vắng quạnh hiu
Vắng bóng em đường về mây nhỏ lệ
Lá vẫn rơi ấp ủ một con đường
Tôi một mình hiu quạnh nỗi quạnh hiu.

Phố bây chừ nhớ lắm em ơi
Nhớ năm xưa đôi ta cùng lê bước
Dưới mưa chiều làm đắm ướt tóc em
Giờ mình tôi lang thang trên lối nhỏ

Phố lắng thắm nghe hơi thở của em
Từ nơi nao gió chiều ru vọng lại
Buồn làm sao cho mối tình xa cách
Phố vắng em rồi ai nhớ ai?

VIỆT ANH

4/96

Imitation

There is something wonderful about romance in bloom, something miraculous, something mysterious. What it means is that this spring love will begin to flourish, a red rose received from a sweetheart, weaving its way into the heart, blossoming with deep emotions, capturing all the secret thoughts along the way, lightening the spirit, and quickening the heartbeat. For a few days now we will witness embarrassed blushes of young girls glancing at their beaux. They have often fantasized of love and dreamed of their Prince Charming, but they experience it now and all their attentions captivated by romantic notions. Their skin tingles to the warm touches. Their smiles lit to the sweet poems. Their eyes dreamy. The girls laugh and shower their love, and then retreat, hurt, depress in confusion. To be an innocent in love is to prepare for love's evaporation in time, accepting the somber reality of nonexistent everlasting love.

Wendolyn Le

Hè Nhớ!!!

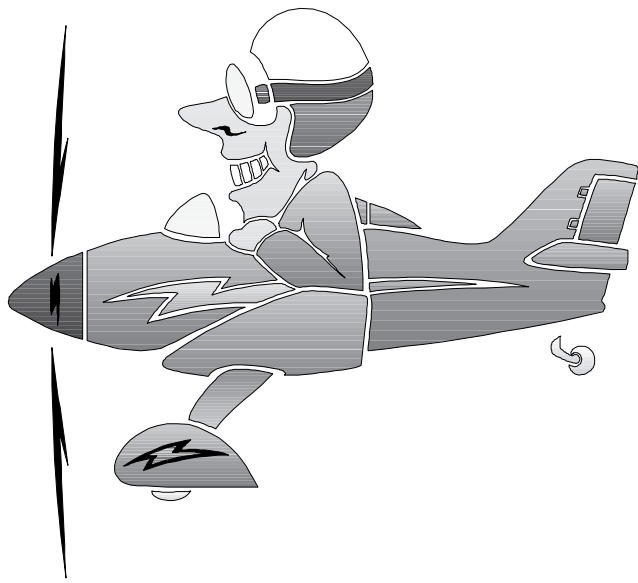
Xác phượng vương rơi dưới nắng hè
Tâm sự triển miên những chú ve
Mai đây cách biệt không gian cũ
Sân trường vắng lặng cảnh buồn hoe!
Bàn ghế nằm yên người bụi phủ
Học đường im ắng cõi lòng se
Trở gót lòng còn vương vấn mãi
Trường lớp thầy cô lẫn bạn bè!!!

Kỷ niệm ngày xa trường

Rạch Giá — Hè 92

Trọng Thức

Let's tune in...
96.7 FM

Hãy đón nghe

chương trình radio

“VỀ VỚI NON SÔNG”

Tiếng Nói của Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam miền Nam California

**vào mỗi tối thứ Bảy từ 9 đến 10 giờ
trên làn sóng 96.7 FM**

Mọi chi tiết về quảng cáo và bảo trợ, xin liên lạc:

TỔNG HỘI SINH VIÊN VIỆT NAM / NAM CALIFORNIA
12771 Western Ave., Suite H ● Garden Grove, CA 92841
Tel (714) 893-3139 ● Fax (714) 894-9549
Khánh Hoàng (714) 773-2334 ● Việt Tâm (714) 286-2059

Ước chi

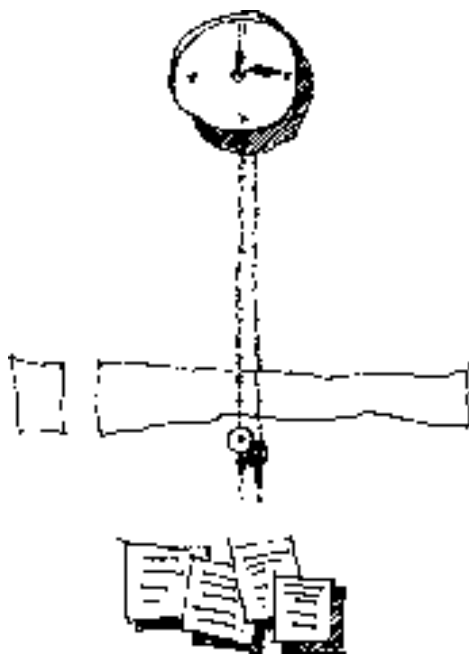
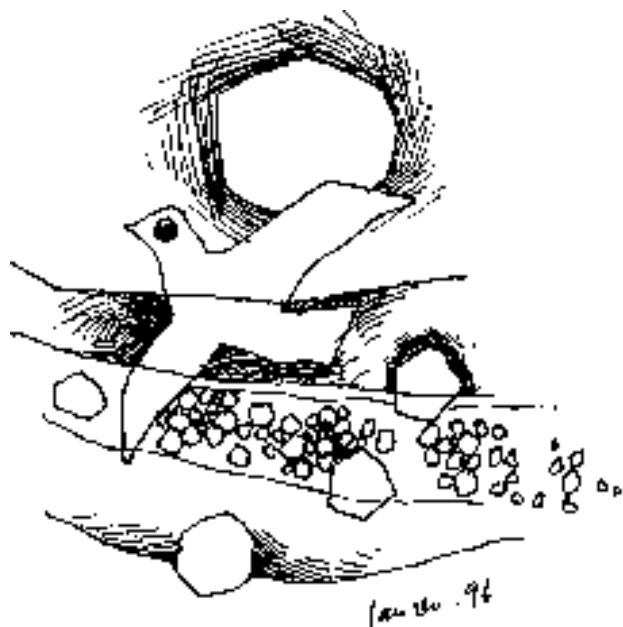
Ước chi anh là một làn gió mát
Thổi mơn man, làm đôi má em tươi
Ươm mùa xuân để réo rắt tiếng cười
Hoa đua nở, nảy mầm bao sự sống...

Ước chi anh là ánh dương lồng lộng
Chiếu chan hòa, sưởi ấm mộng ấm êm
Ru tình em, gói mộng thật êm đêm
Những muộn phiền, không cùng em chung lối!

Ước chi anh là cánh chim sồi nổi
Để cuu mang, cánh chim nhỏ hiền lành
Để ó đen, sợ hãi chẳng giành tranh
Chim nhỏ bé, tung trời cao thăm thẳm

Anh ước chi, anh là căn nhà ấm
Người lạc loài, có một chỗ trú thân
Ôm tình yêu, anh ủ ấm xa gần
Ôi mơ ước, ngập tràn trong tim óc...

Mariane Nguyen

Còn yêu

Ta thêm như khát những vần thơ
Trong suối tóc em chảy hiền hòa
Ta bấu hai tay toan xé nát
Thời gian, tìm lại thuở ngày thơ
Giống hết bình sinh không chạm lại
Thời gian.

Ta uống mãi còn thêm
Suối tóc em.

Ta còn mê mãi
Giữa mơ màng tóc xóa trời đêm.
Ai giữ hồn ta, ta níu hồn ai
Đây nữa chơ em: vần thơ bốc lửa
Ta hãy còn yêu còn thương nữa
Để hồn còn rên rĩ tiếng bi ai.
Ta hiểu yêu thương nghĩa đầu thương
Đã thế thì sao, cũng chuyện thường
Sao giờ hết cạn nguồn tin để
Đem ướp tim mình giữa hơi sương?

Đình Tin

Con Đường Sinh Viên

Nghiên Uy

Sinh viên, danh từ đó hôm nay là một cái gì có vẻ xa lạ và trừu tượng đối với người Việt Nam nói chung và những người đang theo đuổi chương trình đại học nói riêng. Từ lâu rồi, hai chữ sinh viên không còn mang một định nghĩa thuần túy là những người đang học tại một đại học nữa (mặc dù đó là một yếu tố quan trọng trong danh từ). Người SV chính họ có một định nghĩa riêng cho cá nhân mình; rồi hội SVVN lại có những ý kiến khác, có thể tổng quát hơn, về

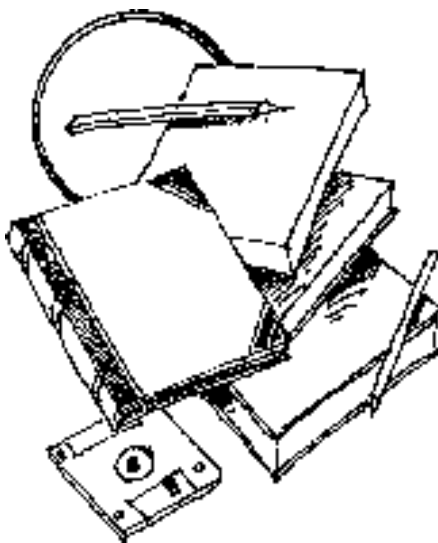
hai chữ đó. Sinh viên lại mang một ý nghĩa khác với cộng đồng VN chung quanh. Từ những quan niệm khác nhau nói trên, nếu chúng ta thêm vào đó những thành kiến hoặc hảo ý mà mọi người đã có sẵn từ trước, danh từ Sinh Viên sẽ trở nên mơ hồ. Đi tìm một định nghĩa cho danh từ đó sẽ không phải là

chúng ta đi kiếm một vài hàng chữ trong tự điển, lại càng không phải là chúng ta tự đào sâu vào quá khứ; để từ đó một định nghĩa thoát thai. Định nghĩa của danh từ đó phải được ghi nhận ở vai trò mà người SV đang đóng trong một xã hội ở một thời đại nào đó. Chúng ta hãy thử đi tìm vai trò của SVVN là gì tại hải ngoại trong hôm nay.

Thật vậy, Sinh Viên không thể nào có một định nghĩa nhất định nào cả vì vai trò của người SV thay đổi theo thời vận của một quốc gia. Mỗi khúc quanh lịch sử có mỗi đòi hỏi khác nhau ở

người SV. Ở thời bình, người SV mang bổn phận phát triển quốc gia về mặt kinh tế, kỹ nghệ, văn hóa, ngoại giao, v.v... Vào thời chiến thì SV phải là những chiến sĩ, có thể là những chiến sĩ chính trị, tranh đấu cho lý tưởng của mình. Thế thì vai trò và bổn phận của SVVN tại hải ngoại là gì? SV phải đóng góp như thế nào trong tình trạng đất nước hiện nay? Người SVVN phải hoạt động như thế nào để hữu hiệu hoá vai trò của mình? Nếu người SV trả lời được những câu hỏi trên thì họ đã định nghĩa được cho chính mình và cho mọi người biết thế nào là Sinh Viên.

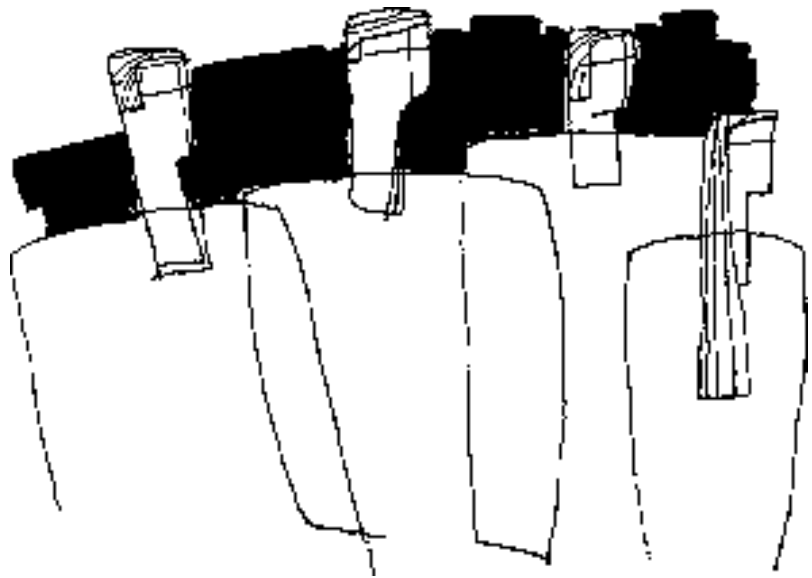
Từ ngày ra đi đau thương 30/04/75 đến nay, những người SVVN đã lập ra nên những hội đoàn SV với sự tổ chức chặt chẽ và hoàn hảo. Những thành quả này rất đáng để được mọi người tán thưởng vì họ đã biết hợp quần gây sức mạnh. Nhưng tiếc thay họ lại giới hạn phạm vi hoạt động của mình vào khung viên học đường. Họ có những chương trình sinh hoạt với một chiều sâu đáng kể nhưng lại thiếu sự phổ biến rộng rãi cho đồng hương bên ngoài. Người SVVN phải nhớ rằng họ không những là người đại diện cho tất cả SV tại trường đại học mà còn đại diện cho cả cộng đồng người Việt tự do tại hải ngoại nữa. Phải có một sự liên lạc và phối hợp chặt chẽ giữa hội SV và tập thể người Việt ở bên ngoài để từ đó SV có được sự hậu thuẫn của đồng bào nếu cần. Sự phối hợp đó không thể nào được miễn cưỡng đặt ra cả mà phải được xây dựng trên một nền tảng vững chắc của sự tin tưởng đồng nhất. Vì thế hội SVVN cần phải nêu rõ cho các cộng đồng quốc gia VN về lập trường chính trị của mình cũng như chủ trương về đường lối hoạt động và có những đòi hỏi tương đối ở những cộng đoàn trên. Nếu cần, hội SV phải chứng minh cho lời nói của mình bằng hành động cụ thể

vì chỉ có hành động mới là minh chứng hùng hồn nhất cho lời nói mà thôi.

Đối với thời cuộc hôm nay, một hội SV hay bất cứ một hội đoàn nào đều phải có một lập trường quốc gia rõ ràng. Họ phải sẵn sàng chiến đấu để bảo vệ lập trường đó, đơn độc nếu cần. Sự chiến đấu đó có thể mang nhiều hình thức: bằng chính trị, bằng văn nghệ, hoặc bằng hành động thật sự. Khi nói đến chính trị thì người SV lập tức chùn bước lại như va phải một bức tường ngoan cố. Họ bảo rằng SV cần phải là những con người PHI CHÍNH TRỊ. Tại sao thế? Người SV phải ý thức được rằng bây giờ, hơn bao giờ hết, là lúc người SV phải làm chính trị. Nếu chúng ta cứ viện vào sự đổ vỡ của những người đàn anh đi trước để từ chối một hoạt động chính trị thì xin hỏi chẳng lẽ suốt đời chúng ta cứ nấp sau lưng cái quá khứ của người đi trước hay sao? Nên nhớ rằng họ đã vấp ngã không phải để chúng ta vịn vào sự thất bại đó để chối bỏ công cuộc chung; họ vấp ngã để chúng ta, những người đi sau có thể học hỏi vào những thất bại đó mà tiến lên trong sự thành công. Nếu chúng ta, những người SV, không làm chính trị thì xin hỏi rằng hành động ra đi của chúng ta vì không chấp nhận được chế độ cộng sản có phải là một hành động chính trị hay không? Chỉ có những người không ý thức được ý nghĩa của hai chữ chính trị hoặc ra đi chỉ để mưu sinh làm giàu nơi xứ người mới có thể phủ nhận được câu trả lời. Nếu chúng ta đã làm chính trị trong hành động thì không có lý do gì mà ta lại phải ngừng bước bây giờ. Làm

chính trị ở đâu không có nghĩa là chúng ta phải xuống đường lật xe, đốt hình nộm, ấu dả với cảnh sát, hoặc làm cách mạng để lật đổ một chính phủ. Làm chính trị lại càng không thể nào là những hoạt động quá khích gây ra bởi một số người bất mãn với chính phủ khi quyền lợi cá nhân bị vi phạm. Chúng ta làm chính trị ở đây bằng một sự chuẩn bị tinh thần vững vàng, bằng những đêm văn nghệ nhiệt tình quê hương,

bằng những đêm không ngủ 30/4, hoặc những hội thảo rộng lớn về vấn đề quốc gia. Nếu cứ nói SV không làm chính trị mà không tổ chức những hoạt động như trên để chúng ta có những đêm dạ vũ, những buổi tiệc sinh nhật thì xin hỏi SVVN, những người được mệnh danh là rường cột quốc gia rồi sẽ đi về đâu.

Trong một tập thể SVVN chúng ta thấy lúc nào cũng có nhiều phe nhóm. Vấn đề này chính nó không có gì là tai hại cả. Ngược lại nó còn có thể được coi là hữu ích vì nó chứng minh được tinh thần dân chủ

của một cộng đoàn. Nhưng người sinh viên đã tự làm cho mọi người hiểu lầm về vấn đề chung vào những lúc họ nói chuyện với nhau. Những ý kiến, đáng lẽ ra phải là xây dựng, của họ ở đây bỗng biến thành những lời chỉ trích kịch liệt, nhiều khi đưa đến sự va chạm tự ái cái nhân, mà hậu quả sau đó là sự đổ vỡ toàn diện, mà sự ngồi lại với nhau sẽ trở nên khó khăn bởi ty hiềm cá nhân và

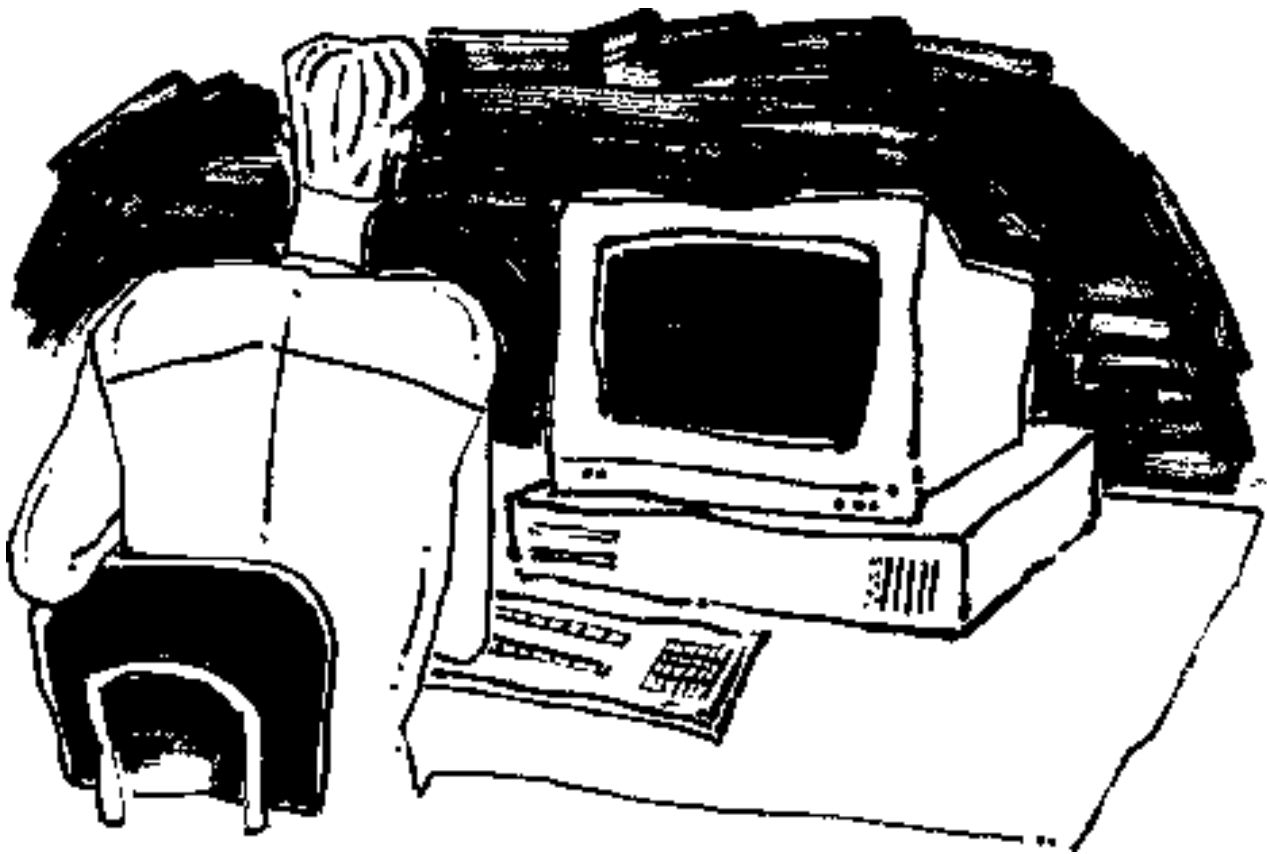
sự mất tin tưởng trong nhau. Để đến khi họ ngồi lại với nhau được rồi thì họ đã đánh mất đi sự hậu thuẫn của các SV còn lại, cũng như của các cộng đồng bên ngoài vì làm sao ta có thể tin vào một hội SV với một thành tích tan rã nội bộ. Vì vậy người SVVN phải nhớ rằng chúng ta không thể nào chối bỏ được sự hiện diện của nhiều phe nhóm trong một tập thể SV cả, nhưng những phe nhóm đó phải được xây dựng trên một tinh thần đoàn kết và làm việc chung. Họ phải sẵn sàng ngồi lại nói

chuyện để dàn xếp những biệt điem và bổ túc cho nhau trên tinh thần tương ái chớ không phải ngồi lại để trách móc hay đổ lỗi cho nhau. Sự đoàn kết và tin tưởng sẽ đưa đến một hội SV thuần nhất mạnh, mà tha thứ và kiên nhẫn là phương châm cứu cánh.

Một vai trò khác của SV phải là hướng dẫn thế hệ đàn em đi sau mình. Hội SV phải hoạt động song song với các học sinh tại các trường trung tiểu

chúng ta đã làm gì để cản ngăn làn sóng Mỹ hóa đó chưa? Nếu bảo rằng bốn phận dạy dỗ là ở phụ huynh chớ không ở SV thì tôi xin hoàn toàn đồng ý. SV chúng ta không có bốn phận dạy dỗ, nhưng có trách nhiệm hướng dẫn và dìu dắt các người đi sau. Cha mẹ có lỗi một phần trong công việc “chống nạn mất gốc” nhưng nếu chúng ta chối bỏ trách nhiệm trong công cuộc chung ấy thì chúng ta cũng có lỗi không ít. Chúng ta, hội SV và

tổ chức các lớp dạy Việt ngữ cho các trẻ em. Điều này chính nó rất hữu ích, nhưng tuổi trẻ hôm nay, ngoài những giờ học hành trong trường, cần một nhu cầu giải trí về mặt tinh thần rất là to lớn. Tuổi trẻ hôm nay cần có những giờ phút vui chơi thoải mái mà trong những giờ phút đó, chúng ta có thể cấy vào tim họ những ý niệm về quê hương nếu chúng ta có những đêm văn nghệ thật VN, nếu chúng ta có những buổi sinh hoạt cho tuổi trẻ

học để đưa những người trẻ tuổi đó hướng về quê hương đang đau khổ dưới chính quyền cộng sản. Cứ vào mỗi đầu năm là chúng ta bắt đầu nghe các SV cũ nhìn vào các tân SV mà lắc đầu ngao ngán bảo nhau rằng: “Chúng nó Mỹ hoá hết trơn rồi!” Xin thưa rằng họ không có lỗi gì cả, vì

các cộng đoàn người Việt, đã tổ chức những gì để lôi kéo những người trẻ ấy ra khỏi các chốn ăn chơi, những chỗ chiếu phim nhảm nhí. Chúng ta đã tổ chức những gì cho họ có những chỗ giải trí lành mạnh thay vì những chỗ ăn chơi vì nhu cầu thương mại của một số người. Có vài cộng đoàn đã

gần nhau hơn, hoặc những khuyến khích về mặt văn chương trong những cuộc thi sáng tác. Hãy hấp dẫn họ về con đường quê hương bằng đường lối nghệ thuật, sinh hoạt thể thao. Hãy cho họ đóng góp vào công cuộc chung để cho họ một niềm tự hào nho nhỏ. Hãy cho họ những thí dụ điển hình,

những tấm gương trong sạch của những bậc đàn anh đáng kính và hơn hết, hãy cho họ một tiếng nói, và hãy tin tưởng vào tiếng nói đó dù nó có ấu trĩ hoặc kém chững chạc. Với sự tin tưởng đó chúng ta, người SV nói riêng và người VN nói chung, sẽ đưa họ xa những gì là để về một con đường quê hương chung.

Là SV, ngoài những khả năng chuyên môn mà chúng ta học hỏi trong khuôn viên nhà trường, chúng ta phải chuẩn bị cho nhau những hành trang tinh thần để có thể giúp đời hữu hiệu hơn. Chúng ta phải có thừa kiên nhẫn và phải sẵn sàng tha thứ cho nhau những lỗi lầm. Chúng ta phải biết gánh vác lấy trách nhiệm vì SV phải có một tiến trình dần thân. Hãy nhìn lại xem mình đã làm được gì để từ đó nhận thức được rằng mình phải làm gì. Khi nhận thức được bổn phận rồi thì hãy đưa hai tay ra mà đón lấy trách nhiệm mà không cần đợi người ta hỏi đến. Nhiều khi trách nhiệm ấy hơi nặng đối với chúng ta. Nó sẽ đè nặng lên vai ta với một trọng tấn to lớn đến nỗi chúng ta phải khom lưng xuống. Dù phải cong lưng xuống, người SV phải vẫn tiến lên, với nụ cười trên môi vì ý chí, thực hiện được việc làm của mình.

Cách đây khá lâu tôi có dịp được hầu chuyện với một giáo sư VN dạy tại một đại học lừng danh trên thế giới. Trong một phút không kềm hãm được sự thất vọng của mình về giới trẻ VN, tôi đã hỏi ông câu hỏi sau đây:

—Thưa bác, nhìn vào giới SVVN nói riêng và tuổi trẻ VN nói chung đang bị lôi cuốn xa dần từ con đường

quê hương, bác có thấy hy vọng gì ở những người mà chúng ta gọi là rường cột quốc gia của tương lai sau này không?

Vị giáo sư ấy nhìn tôi không cần suy nghĩ mà đáp rằng:

— Hy vọng hay không là ở các cháu có làm được gì để những người đi trước như bác tin tưởng vào được hay không. Cũng như các bác phải làm sao cho các cháu tin tưởng và hy vọng ở các bác. Chúng ta không thể nào có những hy vọng suông cho nhau được cả. Không thể nào chúng ta lại có thể phê bình cả một thế hệ bằng một vài vấp ngã của một số ít được cháu ạ. Nếu cháu thấy các bạn cháu đang say mê trong sa đọa thì cháu hãy và phải làm một cái gì để lôi kéo họ ra khỏi cái hố mê đó. Đừng sợ rằng mình làm một mình không xuể vì chắc chắn không phải chỉ một mình cháu mới thấy được sự thật hiển nhiên đó. Hãy dần thân đứng lên để cho những người cùng lý tưởng như cháu cùng đứng chung với nhau để phục vụ cho nhau. Và chắc chắn rằng trên con đường đó cháu sẽ gặp được nhiều đồng minh, trong số đó có bác, vì con đường cháu đi là con đường chung của mọi người mà sự thành công cuối cùng sẽ là ngày Việt Nam lại phú cường và thịnh vượng.

Vai trò sinh viên chưa chấm dứt khi ta bước ra khỏi khuôn viên đại học với mảnh bằng trong tay, vì lúc đó là lúc vai trò sinh viên bắt đầu khi ta đem tài năng phục vụ nhân loại. □

Ai bảo con trai chẳng có bùa???

Đến như con gái cũng chào thua .

Mắt ai là cả trời nhưng nhớ

Giam hoài con gái suốt bốn mùa!!!

Ai bảo con trai chẳng lắm điều???

Cứ theo con gái giải nghĩa yêu.

Thư tình vương vãi rơi đầy cặp

Ngày ba bốn lá chữ chẳng nhiều!!!

Ai bảo con trai chẳng bạc tình???

Trái tim "khờ khạo" xẻ nhiều ngăn.

Mỗi ngăn lại chứa dăm hình bóng

Tham đó bỏ dặng chẳng chút tình!!!

Ai bảo con trai chẳng ăn hàng???

Thịt rừng, quán nhậu tối ngày sang

Sáng xin, chiều say, ngày đến tối

Lưu Linh còn đó cũng xin hàng!!!

Ai bảo con trai chẳng làm tàng???

Giỏi chê con gái, giỏi thờ than.

Ai dè mình cũng trùm bùa ngãi

Lắm điều, bạc nghĩa, lại... ăn hàng!!!

Mặt Trời Bé Con

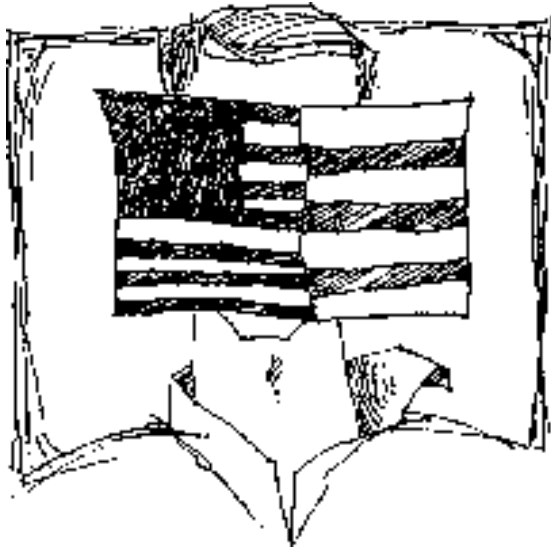
(UC DAVJS)

Bạn Trẻ

Bạn Là Ai?

Là một người trẻ sống trên đất Mỹ, có khi nào bạn tự hỏi bạn là ai? Bạn từ đâu tới, hiện tại bạn đang là gì, tương lai bạn ra sao? Câu trả lời có lẽ sẽ không đơn giản nếu có một giải đáp chính xác và đầy đủ.

Bạn là ai khi mỗi ngày bạn ăn thức ăn Mỹ, giao thiệp, dùng ngôn ngữ, sinh hoạt 100% đều là Mỹ. Nhưng ai có thể phủ nhận màu da, mái tóc và cả một lý lịch dài ngoằn nội ngoại đều Việt Nam thứ thiệt của bạn? Có khi nào bạn cảm thấy phân vân mỗi lúc phải nghiêm

mình chào một lúc trước tới hai lá quốc kỳ trong một buổi hội họp nào đó không? Lá cờ xanh đỏ với 50 ngôi sao ư? Rõ ràng không ai gọi đó là quốc kỳ Việt Nam cũng như không ai gọi bạn là người Mỹ cả! Thế còn cờ vàng ba sọc đỏ. Quốc gia đó đâu có còn tồn tại nữa! Làm sao bạn có thể chỉ ra Tổ Quốc của bạn, nơi mà bạn có thể ngẩng mặt tự hào hay ngậm ngùi xót xa mỗi khi nghe nhắc tới đâu đó. Một người Nhật, một người Pháp bình thường đều có thể có được cái cảm xúc hết sức thông thường đó nhưng bạn thì không. Bạn có thể nói gì với người khác về dân tộc bạn, một

dân tộc có cùng một cha Rồng mẹ Tiên nhưng đã hằng bao nhiêu năm rồi, đám con cháu Rồng Tiên đó lại không ngừng nghỉ nổi da xáo thịt, chém giết nhau tận tình và vẫn còn mãi tiếp tục mạt sát nhau cho tới ngày hôm nay.

Bạn có bao giờ nghĩ rằng bạn chính là một người con trong một gia đình mà cha mẹ lục đục, anh em xào xáo tị hiềm lẫn nhau không? Bạn không dám rủ bồ về nhà chơi vì xấu hổ trước sự bừa bộn thiếu thốn, không dám kể cho ai nghe về gia thế nhà bạn vì ngại phải để lộ nỗi bất hoà, xấu xa trong nhà. Nhưng bạn ơi! Khổ nỗi bạn không thể nhận cái gia đình hàng xóm đầy yêu thương đầm ấm làm gia đình cho riêng bạn. Bạn trẻ ơi! Đã đến lúc phải làm một cái gì đó cho ngôi nhà của bạn rồi đó. Có lẽ việc đầu tiên phải làm là bắt đầu trả lời cho câu hỏi — bạn là ai?

Thái Hòa

GIẤC MƠ TUỔI NHỎ

Trăng lên cao.
Tròn vành vạnh.
Trời đầy sao.
Sáng lấp lánh.
Nhìn trăng tôi chợt nhớ.
Lúc tôi còn bé thơ.
Mỗi khi trăng sáng tỏ.
Chúng tôi ra sân chơi.
Lúc thi trò vượt bắt
Lúc bịt mắt bắt dê!
Lúc ngồi nghe bà kể
Chuyện cổ tích đến mê!
Đêm nay...
Trăng sáng khiến tôi băng khuâng lạ...
Tuổi thơ tôi chạy trốn biết đâu tìm?
Chỉ còn đây con ốc triều miền
Cuốn tôi theo nhịp đi cuộc sống.
Có những lúc
Tâm tư tôi hoang trống.
Hạnh phúc ơi
Tôi biết kiếm lối nào?
Niềm tin ơi
Nỡ chạy trốn tôi sao?
Để tôi chỉ
Ngồi vờ mơ dệt mộng!
Giá như tôi trở về với khoảng trời xanh rộng!
Vời tuổi thơ, với những trò con trẻ năm nào.
Vời chuỗi ngày hạnh phúc biết là bao?
Tôi chợt thấy lòng mình ấm ả quá...
Này mấy bé, cho tôi chơi với nhé!
Cho chơi đi, tôi hứa chẳng ăn gian.
Đừng ngạo tôi: "Lớn quá rồi chẳng!
Chơi nhảm nhí người ta cười mắc cỡ!!"
Chào ôi, lớn làm gì cho mắc tội!!
Lớn làm gì già cõi lắm người ơi!!

PJ²

Nỗi Hờn Của Bé

Hỡi cô bé như mây chiều lãng mạn
Mắt cô buồn khi ánh nắng dần vơi
Cô bé hỡi! Hình như cô trông đợi
Trông đợi ai mà đôi mắt xa vời
Cô bé đôi bên lẽ đường ngắt cỏ
Cỏ than đau: kỳ quá cô bé ơi!
Có giận ai thì giận nói lên lời
Thần cỏ dại, cô ngắt ta đau quá!
Cô bé đang ngắm hoa màu trắng
Miệng cô cười cho giọt nắng tươi lên
Giờ nhẹ đưa cho ngọn lúa bông bành
Ồ! Cô bé sao mà xinh, xinh quá!
Mặt trái soan, tóc thè, che nón lá
Áo bà ba, tay xách rổ mây xanh
Chim liu lo đua nhau hót trên cành
Mừng cô bé đang được người yêu lên
Cô bé hỡi! Trong những chiều mưa đổ
Dường bên này nhìn qua cửa nhà Em
Bàn chân bé dọ nước cạnh bên thềm
Ồ! Linh quá! Bàn chân chim nhỏ xiu
Bé làm lời, Cha Mẹ rầy, bé mếu:
Không chịu đâu, bé nũng nịu làm duyên
Môi vênh lên tựa như chiếc mũi thuyền
Ồi thương quá! Chiếc môi gì nhọn quắc
Nhọn vậy đó, cần gì anh thắc mắc
Ghét anh ghê; thấy túi hông chịu bành
Còn trêu nữa, bé thu lại chữ tình
Cho anh sợ: không tình anh sẽ chết!!!

Song Phi Thường
January 13, 1995

KỶ

Lộc Quy

Hai thằng bé anh em chú bác đồng 6 tuổi, 1 từ Cali, 1 từ Tây Đức ngoác mồm ra gậy nhau:

— Sao Minh phải kêu An bằng anh mà Minh dám đá An?

— Ai biểu An nói Minh là Đức cồng, Minh là người. Minh không phải là đồng ca ca.

— Ai biểu Minh nói An “bắc kỳ lì 1 cục”, Minh nói hỗn.

— Ai biểu An đuổi Minh “cút, cút đi”.

Cứ “ai biểu” tiếng mất tiếng còn vì 2 đấng nhi đồng bận lao vào trì kéo nhau. Cảnh “gia biến” diễn tiến quyết liệt, chiến sĩ đổ mặt tía tai.

— An bắc kỳ, lì 1 cục.

— Minh... Đức kỳ, lì 1 đồng.

— An... Mỹ kỳ, lì lì lì.

Thấy Chị xuống tới, không biết vì sợ chiêu “nhéo tai thần công” của chị lành ít... rất nhiều hay vì bị đối phương làm đau, 2 ông nhô buông nhau ra đứng khóc rống. Nhưng trước nhất, chị xách lỗ tai anh Nhã 10 tuổi đang ngồi bàng

quang đọc truyện không dự vào chiến trận:

— Tại sao để hai em đánh lộn?

— Nhã đã nói rồi nhưng mà An, Minh không nghe, Chị.

— Nhã đẹp sách, đứng lên ngay cho chị, không cho coi nữa. An, Minh tới đây.

Mỗi ông nhô nước mắt rờn rờn, thút tha thút thít, lãnh án đứng riêng lẻ trong góc phòng. Chị vừa quay lưng đi, lại nghe.

— An... bắc kỳ, An Mỹ kỳ, An lì 1 cục.

— Minh... Đức cồng, Minh... Đức kỳ, Minh lì 1 đồng.

Ồ hay, chị lại nghe thêm giọng quạu quọ vốn dĩ hiền khô của Nhã:

— An kỳ, Minh kỳ, đứa nào cũng kỳ, khi không Nhã bị mất sách, không có fair, Chị cũng kỳ nữa.

Chị chột nghĩ tới sao các ông nhô có ý thức hệ người Việt Nam cao quý mà cứ thứ nầy kỳ, thứ kia kỳ mà không nhận “Việt Nam kỳ” nhỉ, bèn bật cười một mình...

Tự Thán

Từ Điểm

Six Eight Thousand assembly sao khó nhớ
Instructions, op-code lẽ lời buồn
Chiều hôm nay trời nhẹ nhẹ mưa tuôn
Từng giọt khẽ đan nhau như... linkage
Subroutine cứ trùng trùng điệp điệp
Mưa ngoài trời hay mưa ở lòng tôi?

Mưa ơi, mưa xin mưa hãy ngừng rơi
Để lòng ta khởi rồi theo những loop
Em ơi, sao program cứ đứt khúc
Debug hoài, trace mãi vẫn chưa ra
Register, address vẫn đúng mà
Nhưng sao lại infinite loop???

The Union of VSAs of So. California
12771 Western Ave., Suite H
Garden Grove, CA 92641
Phone 714.893.3139
Fax 714.894.9549

Tổng Hội Sinh Viên thân mời bạn đến với

Trại Hè '96

“Về Với Non Sông VII”

Nhóm Lửa Thiên

Sẽ được tổ chức vào ngày thứ Sáu, thứ Bảy,
và Chủ Nhật 26, 27 và 28 tháng bảy năm 96
tại O' Neill Park Campground, Orange County,
California. Lệ Phí chỉ có \$35.

Hạn chót ghi danh Chủ Nhật 14 tháng 7.

Bạn hãy đón nghe những tin tức mới nhất về cuộc cắm trại truyền
thống này trên chương trình phát thanh “Về Với Non Sông” của
Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam miền Nam California vào lúc
9:00 p.m. thứ Bảy hàng tuần trên làn sóng 96.7 FM.

Mọi thắc mắc về bảo trợ xin liên lạc về Tổng Hội Sinh Viên (714) 893-3139

TÌNH YÊU

Hoài Phong

Hương vị tình yêu. Nếu có ai hỏi bạn về điều này, chắc hẳn bạn sẽ thả hồn vào trong mộng tưởng, rồi trả lời đó là hương thơm của cánh hoa hồng ngày đầu tiên bạn tặng cho người yêu, hay hương thơm xà bông người yêu bạn thường vẫn gội... Còn tôi, mỗi lúc nhớ đến tình yêu của mình, tôi lại lôi chai alcohol luôn thủ sẵn trong túi ra hít một hơi thật dài... Thật ra từ cái ngày ấy, ngày mà tôi biết yêu là gì, mỗi khi ngửi thấy mùi alcohol tôi lại thấy như đang hít thở hương vị lãng mạn của tình yêu. Ngạc nhiên lắm phải không bạn? Dĩ nhiên là chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó thôi... Rất ngậm ngùi, tôi xin kể cho bạn nghe, vì sao...

Từ thuở nhỏ tôi đã có hai kẻ thù, đó là lũ gián và... bác sĩ. Gián thì đã đành rồi, hình thù thì gớm ghiếc, mà cái mùi hôi của nó thì càng khủng khiếp hơn. Còn bác sĩ? Lúc còn nhỏ tôi bệnh hoạn, thuộc loại khó nuôi. Mẹ thường đem tôi đến ông bác sĩ ở đầu ngõ mỗi khi tôi trở trời (không biết ông có hay ho gì không, chỉ được cái là ở gần nhà, mẹ tôi đỡ phải chi cái khoản tiền xích lô). Hẳn xem cái mông của tôi như vật vô tri giác, ngày này qua tháng khác, mông này sang mông kia, hẳn chích, hẳn bơm đủ mọi thứ vào đấy, nào là thuốc cảm, thuốc ho, thuốc bổ.. mọi thứ thuốc mà hẳn nghĩ ra để lấy tiền của mẹ tôi. Cửa đáng tội, tôi cũng ốm yếu thật, gió mưa sương nắng gì cũng làm cho tôi khó chịu. Hồi mới sanh, bà mẹ ngắm nghía cái mụn ruồi to tướng ngự trị ngay trên mép của tôi rồi chép miệng:

— Số thằng này sau rồi khổ, đã tuổi mèò hen, mèò suyễn mà lại còn thêm cái mụn ruồi to tướng ở mép, vạ miệng khổ vào thân, không khổ mạng thì cũng khổ tình...

Tôi không biết lời tiên đoán ấy có đúng hay không, nhưng chuyện cái mông của tôi bị lãnh hàng trăm mũi chích oan nghiệt thì đã quá rõ ràng. Lớn lên tôi không còn bị chích nữa, nhưng mỗi khi nhớ lại kỷ niệm thời thơ ấu, tôi lại thấy ghét cay ghét đắng nhà thương, bác sĩ, cũng như cái mùi khó chịu lúc nào cũng thoang thoảng trên mình họ...

Qua đây được sáu tháng, tôi bị đau răng. Chắc bạn cũng hiểu ít nhiều về cái sự đau khổ ấy chứ? Cái cơn đau khủng khiếp ấy bắt tôi tạm quên đi mối thù hận cũ. Chần chừ mãi rồi tôi cũng phải kiếm tờ báo *Người Việt*, tìm trên mục quảng cáo để chọn lựa cái tên nào hiền lành nhất để trao thân gởi phận. Nha sĩ Thùy Dương? Chà, cái tên này không được, nghe có vẻ xanh sao quá. Tôi tưởng tượng đến một bà nha sĩ ốm nhom với khuôn mặt nhăn nhó, cầm cái kim sáng loáng xăm xăm tiến về phía tôi. Nhắm mắt lại không dám nghĩ tiếp, tôi thề nhủ: hay lấy đại tên TH đi. Tôi cũng chẳng thích thú gì cái tên này, nhưng xóm tôi ngày xưa có một cô nhỏ hiền lành mang cái tên ấy, vẫn thường mang kẹo bánh cho tôi. TH hiền tới nỗi mỗi lúc quạu lên bất cứ vì lý do gì, tôi cũng kiếm cô ấy bẹo tai cho hả giận. Tội nghiệp cái tai cô bé cứ đỏ bừng lên như vừa

mới bị hấp, mà cô nàng cứ ngồi yên chịu trận không hề đánh trả.

Phải chăng có những người thích cái Thú-Đau-Thương?... Dấu sao thì cái tên ấy cũng mang một kỷ niệm hiền lành. Ủ thì tên H, tôi mở mắt ra và tìm kiếm. May hay rủi? Tôi thấy dòng quảng cáo khiêm nhường ở góc trang báo: “Nha Sĩ TH. tận tâm, kỹ lưỡng, dụng cụ khử trùng tân tiến, nhận Medi-cal, bảo hiểm...” Thôi thì một liều ba bảy cũng liều, cái răng đau nó hành tôi quá mạng rồi...

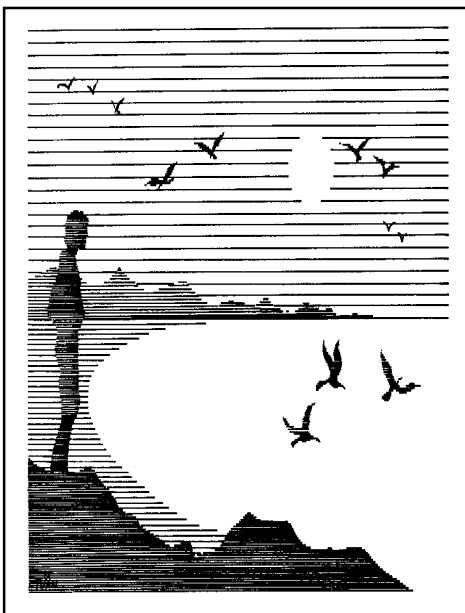
... Mò đến được phòng mạch trời cũng đã chiều, tôi đẩy cửa bước vào bên trong. Cô thư ký ngồi giữa móng tay, thản nhiên đẩy cho tôi cuốn sổ ghi tên, nhìn tôi không nói không rằng. Mãi đến lúc tôi chìa chiếc thẻ Medi-cal, cô nàng mới hỏi tôi như cho có:

— Anh mới qua hả?

Rồi lại quay vào trong giữa móng tay tiếp không thèm chờ câu trả lời của tôi, coi tôi cứ như là không khí ấy. Bực mình ngồi xuống chiếc ghế ở góc phòng, tôi tự nhủ:

— Một lần thôi nhé nhãi ranh, lần sau thì chớ có xem tên mà tưởng bở...

Thoáng sau có ai đó gọi tên tôi, tiếng nghe trong trẻo. Tôi lồm lũi bước vào phía trong, mùi thuốc sát trùng, thuốc tê, mùi alcohol làm tôi muốn dội ra, nhưng đã đến đây rồi... tôi khinh khỉnh ngồi vào chiếc nệm duỗi dài chân, khoanh tay trước ngực, nhắm mắt lại chờ đợi. Tôi nghe

tiếng chào và tiếng ghế kéo sát lại tôi. Khẽ mở mắt, định cầu nhàu vài câu cho hả giận, thì... trời ơi, một đôi mắt đẹp tuyệt trần đang nhìn tôi say đắm... Tôi không biết nàng có đang cười duyên với tôi không, vì mũi miệng nàng bị che khuất bởi chiếc khẩu trang. Nhưng tôi chắc chắn vị nha sĩ trẻ măng này đang bày tỏ thiện cảm với tôi qua ánh mắt...

Bạn chắc đã từng xem nàng Bạch Tuyết trong phim của Walt Disney? Tôi cam đoan khi bạn gặp nàng rồi, bạn cũng sẽ đồng ý với tôi rằng đôi mắt nàng giống hệt như vậy. Nó như được vẽ bằng bàn tay của một người họa sĩ tài ba nhất thế giới, từng nét, từng nét không thể chệch vào đâu được. Dưới vầng trán thanh thanh là đôi chân mày đậm, đều đặn với đuôi thật dài, hàng lông mi cong veo như cặp lông nheo giả của em gái tôi (Tôi xin cam với bạn của nàng là đồ thật, vì tôi thấy nàng chớp mắt lia lịa khi nhìn tôi, mà chẳng thấy nó rớt ra), nhưng đẹp hơn nhiều. Đôi mắt cũng rất đen, trong trẻo mở to như mắt trẻ thơ. Và đáng sợ hơn nữa là tác động của nó còn mạnh hơn một liều thuốc tê, tôi quên khuấy rằng cái răng của mình đang rất đau... Rồi đến sống mũi... Đến đây thì tôi không thể tả được nữa, vì nó bị bịt kín mất rồi. Tại sao người ta không chịu chế ra một thứ khẩu trang trong suốt, để tôi có thể mô tả được tất cả vẻ đẹp trên khuôn mặt nàng? Lời cầu nhàu tôi định thốt ra trở thành lời ú ớ:

— Xin chào... Chị... khoẻ không?

Câu nói thật ra cũng bình thường thôi, nhưng lúc ấy được thốt ra với một thanh âm vô duyên nhất. Nàng khúc khích cười, rồi bắt tay vào việc... Ngày đầu tiên gặp gỡ người trong mộng của tôi là như thế đấy. Đúng là bộ nhai của tôi có vấn đề: Mười ba cái răng bị bệnh nặng lần nhẹ... Thế là cứ một vài ngày, chiều đến tôi lại tắm rửa ăn mặc bảnh bao và không quên xịt một ít keo lên mái tóc mọc rất ư là nham nhở của tôi, xoa vào tay, vào áo một chút nước hoa cho thêm phần quyến rũ, khiến mẹ tôi ngẩn người nhìn tôi như nhìn một người hành tinh lạ xuống chơi (Quả thật lúc trước tôi có... hơi hơi ở dơ, một tuần không tắm là chuyện thường tình...). Dĩ nhiên là không thể để cho mẹ phải đoán mò, tôi tuyên bố rất ư là thành khẩn:

— Con đi nha sĩ làm răng mà mẹ... Có \$20 lẻ không, cho con đổ xăng!...

Đánh xe đến văn phòng nha sĩ rõ sớm, tôi vẫn mong nhìn thấy khuôn mặt đẹp tuyệt trần kia, nhưng hình như nàng chẳng bao giờ kéo chiếc khẩu trang khỏi miệng (có lẽ vì lý do nghề nghiệp chăng?). Cũng không sao, tôi vẫn được nhìn ngắm đôi mắt đẹp và trò chuyện cùng nàng cơ mà, chỉ tiếc là chưa nói được đến câu thứ hai thì nàng đã bắt tôi hạ họng ra cho nàng chích thuốc tê. Thành thật mà nói, lòng tôi cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái bởi mối thù hận cũ của tôi với thuốc men, phòng mạch đã vì nàng mà xoá bỏ, tôi lại đâm ra yêu thích cái mùi nồng nồng của phòng mạch, và thấy câu châm ngôn “Oán thù nên cởi, không nên buộc” sao mà chí lý đến thế... Rồi tôi nằm mơ. Những giấc mơ đẹp đến nỗi tôi lại phải xếp chiếc đồng hồ báo thức oan nghiệt kia vào loại kẻ thù số một của tôi, trên cả loài gián. Nó như ông bố có độc nhất một đứa con gái, cứ sợ người ta làm gì... con mình, nên khi giấc mơ của tôi vừa đến khúc gay gắt là nó bắt đầu réo lên âm ỉ, đá văng tôi ra khỏi giấc mộng thần tiên. Đừng bắt tôi kể lại những giấc mơ ấy nhé. Dĩ nhiên là chỉ có nàng và tôi trong khu rừng vắng, y như khu rừng trong phim Bạch Tuyết & Bảy Chú Lùn. Nàng là Bạch Tuyết, còn tôi đích thị là Hoàng tử chứ còn ai vào đấy nữa? Bạn bè vẫn chê tôi xấu xí nhưng tôi không bao giờ tin họ, tôi chỉ tin mẹ tôi thôi. Có ai hiểu con bằng mẹ cơ chứ, vì thỉnh thoảng mẹ vẫn ngắm nghía tôi, thở dài và khen:

— Thằng này cũng không đến nỗi tệ lắm, được cái mụn ruồi ngay bên mép, có duyên...

Không kể thì cũng không được. Nàng, Công-Chúa-Bạch-Tuyết-Đeo-Khẩu-Trang chừa ra đôi mắt to và đẹp, đi sóng đôi với tôi, Hoàng-Tử-Mụn-Ruồi, dọc theo con suối nhỏ bên bờ rừng. Thỉnh thoảng nàng thỏ thẻ với tôi điều gì đó nghe không rõ, nhưng tôi biết chắc là nàng đang nói về tình yêu. Dù trong giấc mơ, tôi vẫn cười khoái chí vì cuối cùng thì nàng cũng phải tỏ tình với tôi, một Hoàng Tử có duyên với cái mụn ruồi ở mép, nổi tiếng lạnh lùng (?).

Yêu nhau thì phải làm gì, không ai dạy nhưng tôi cũng biết chứ... tôi dừng lại bên dòng suối, xoay sang nhìn xoáy vào nàng. Ánh mắt cận năm độ không đeo kính của tôi như thu hết thần trí của nàng, khiến nàng nhắm mắt lại, run rẩy đợi chờ (Lúc này, tôi chỉ bực mình là chẳng có Hoàng Tử trong cổ tích nào đeo mắt kính cả, chứ không thì ánh mắt của tôi sẽ tác động mạnh mẽ hơn gấp

ngàn lần...). Tôi nhẹ nhàng lấy tay kéo chiếc khẩu trang che trên miệng nàng xuống. Trong ánh sáng mờ ảo, phần thì của rừng đêm trong ánh trăng xanh sao, phần vì tôi không dám đeo kính khi đóng vai Hoàng Tử, nên tôi chẳng thể nào nhìn rõ toàn bộ khuôn mặt nàng. Tôi chậm rãi, hồi hộp cúi gần xuống để ngắm kỹ thêm, và tiện thể tặng thẳng thừng một nụ hôn rất ư là romantic cho nàng. Thú thật là tôi không biết hôn vì chưa có cô gái nào để cho tôi hôn cả, nhưng cứ làm y như trong phim là xong chứ gì! Tôi còn đang suy nghĩ nhớ lại xem Tom Cruise hôn người bạn tình của mình như thế nào và chuẩn bị bắt chước thì... Bạn cũng biết rồi, cái đồng hồ báo thức chết tiệt đã làm đứt luôn cuộn phim tình ái của tôi, ngay cái đoạn gay gắt nhất... Ngày hôm sau, tôi cố tình đi ngủ sớm hơn để tận hưởng cái thú vị ở phần cuối giấc mơ (nụ hôn mới là phần đầu thôi, chắc bạn hiểu rõ hơn tôi...), nhưng giấc mơ đẹp không trở lại. Tôi cũng mơ thấy mình vào rừng nhưng lần này là bị rắn đuổi, chạy bán sống bán chết, mệt muốn đứt hơi... Cuối cùng thì nàng cũng hoàn thành nhiệm vụ, nghĩa là mười ba cái răng của tôi cái thì trám, cái thì nhổ, và không còn cái nào để tôi có lý do trở lại đấy nữa. Không lẽ Thiên Tình Sử của Hoàng-Tử-Mụn-Ruồi và công chúa Bạch-Tuyết-Nha-Sĩ-Bịt-Mặt đến đây là hết hay sao? Tôi nhất định không đầu hàng số mạng... Tôi viết cho nàng một lá thư tỏ tình thống thiết dài cũng xấp xỉ mười ba trang notebook, tả rõ những xôn xao cuộn cuộn trong lòng mỗi khi nhìn thấy nàng, những trần trở khi đêm về (dĩ nhiên là tôi phải dấu nhẹm những giấc mơ quá đỗi đẹp nhưng rất tuyệt vời của mình), nỗi nhớ niềm thương và không quên chép lẫn lộn vào đấy hàng đống thơ tình của Xuân Diệu, Huy Cận cho thêm phần dài dòng và... ướt át. Biết làm sao được, tôi biết mình nổi tiếng dốt Văn từ hồi Tiểu học, nhưng đây là cách duy nhất để tôi tiếp cận được nàng. Một tháng, hình như lá thư của tôi đi sai địa chỉ, vì không thấy một tín hiệu nào cho thấy rằng nàng đã nhận được. Tôi lại viết, không dài hơn và cũng không ngắn hơn lá thư trước, lần này thì cẩn thận bỏ vào ngay mail box trước cửa văn phòng của nàng. Lá thư ba thứ tư... Rồi cũng có một ngày nàng phải rung động vì những lá thư tình của tôi thôi, tôi đã áp dụng chiến thuật “nước chảy đá mòn” mà. Quả thật, ít lâu sau, lòi đồng giấy má trong thùng thư ra tôi thấy phong thư trắng mang tên văn phòng của nàng, nằm lẫn lộn trong mớ bill điện, nước, gas... tôi mừng đến nỗi mẹ tôi phải hỏi:

— Con ốm hả?

Thật ra, chỉ là một cái giấy hẹn đi tái khám, nhưng tôi cũng không buồn lắm đâu, vì ít ra tôi cũng lại gặp được nàng, mặt đối mặt (đúng hơn là mắt... đối mắt!). Chiều hôm đó trời lất phất mưa, phải chăng trời cũng báo trước cái định mệnh u ám của tôi? Vẫn chiếc khẩu trang che kín, nàng chuẩn bị dụng cụ một cách thần nhiên. Tôi tranh thủ chụp lấy ngay giây phút này, chứ nếu không chút nữa thì chỉ còn nước há miệng chờ... đi về thôi. Tôi hỏi vội vã:

— TH có nhận được thư của tôi không?

Nàng như khựng lại, rồi như cười nhẹ quay lại tôi, hỏi ngược:

— Ô, tác giả của những bức thư tình đó là anh à?

Tôi chết trân. Thật ra lý lịch của tôi đã được khai báo đầy đủ trong thư rồi kia mà! Nàng như đoán hiểu được tâm trạng của tôi, không nói không rằng đi ra phía ngoài một chút rồi trở lại, xấp thư trên tay nàng là những lá thư của tôi, và tất cả chỉ vón vụn duy nhất lá thư đầu tiên được bóc ra... Tôi im lặng vì chẳng có gì để nói, mọi ngôn từ tôi xấp xếp trong đầu đều không rơi vào tình huống này! Nhưng nàng lại nói, nói rất nhiều. Nàng khuyên tôi nên đi học, tương lai còn ở phía trước, rằng tôi còn nhiều việc phải làm trên cái xứ sở này...

— Có thể ít năm nữa chúng ta gặp nhau trong một tình huống khác thì sao? Có thể H là bệnh nhân nơi phòng mạch của anh... Và có thể, tình cảm của chúng ta sẽ khác đi, biết đâu sẽ thân thiện hơn, thông cảm hơn... Any-

way, nếu anh cần một lời khuyên nơi H, thì H sẽ khuyên anh đừng theo nghiệp Văn Chương, vì lá thư...

Nàng bỏ lửng câu nói đầy ngụ ý đó, khép nhẹ cánh cửa phòng. Bạn nghĩ rằng lúc đó tôi nên buồn hay nên vui? Thật là khó nói. Tôi đi về mà như vẫn nghe văng vẳng những lời cuối cùng của nàng. Buồn? Cũng không hẳn, vì nàng vẫn dành cho tôi một cơ hội trong ít năm tới cơ mà. Còn vui? Nếu bạn lâm vào tình trạng như tôi, bạn có vui nổi không nhỉ?

... Gắng công đèn sách, rồi tôi cũng lấy được mảnh bằng B.S. với bao nhiêu là khó nhọc, vất vả, chưa kể những lời hô hào động viên lẫn la hét mắng chửi của bố mẹ tôi, và dĩ nhiên, hình ảnh của nàng, lời nói của nàng vẫn là nguồn cổ vũ lớn lao nhất dành cho tôi. Lòng thơi thới hân hoan tôi chọn ngày lành tháng tốt để tới thăm nàng... Tôi đẩy cửa bước vào phòng mạch, cũng cái mùi nồng nồng ấy, nhưng cảm thấy dễ chịu hơn, như một người đi xa trở về căn nhà cũ, thơm mùi thân quen. Phải rồi, hương vị tình ái của tôi là chính cái mùi này, tôi suốt đời không thể quên được. Cô thư ký ngày nọ chắc đã nghĩ việc, chỉ có một cô gái nhỏ nhắn, đang tìm kiếm hồ sơ gì đó ở góc phòng. Vắng vẻ, như chỉ có mình tôi, bệnh nhân cuối cùng... Tôi hồi hộp, lên tiếng:

— Thưa cô, có nha sĩ TH ở đây không?

Cô gái quay người, bước về phía tôi. Tìm tôi như thốt lên. Nàng. Chính là nàng, đôi mắt ấy vẫn đẹp như ngày nào, chỉ khác là không còn chiếc khẩu

trang che kín mũi và miệng. Nhưng thay vì tuôn ra bài diễn văn tôi đã soạn bao nhiêu đêm để tán dương công đức của nàng, đồng thời xác định lại mối quan hệ thân thiện mới giữa chúng tôi, tôi lại đứng ngây người ra... Chúa ơi! Tại sao Ngài lại có một sự sắp đặt đến oan nghiệt như vậy? Bên dưới đôi mắt huyền tuyệt đẹp kia là chiếc mũi... tẹt, với hai cánh mũi phè rộng trông như chiếc phần lực B2, và chiếc miệng thường thốt ra lời ngọt ngào, vồ về thân chủ kia thì chẳng khác gì cái bumper của chiếc xe tôi đang chạy, nghĩa là nó chìa ra như một vật cản cần thiết, sẵn sàng hứng chịu mọi va chạm... Tóm lại nàng Bạch-Tuyết-Đeo-Khẩu-Trang mỹ miều mà tôi hằng đêm ấp ủ, sánh vai cùng bước với Hoàng-tử-Mụn-Ruồi tôi, nay được mô tả chính xác nhất bằng một đoạn trích trong truyện Chí Phèo của Nam Cao, cái đoạn miêu tả nàng Thị Nở... Từ ngày ấy, tôi chẳng còn thù oán hay thân thiện gì với bác sĩ, bệnh viện, lòng tôi đã rỗng không. Tôi cố quên đi chuyện tình của mình, nhưng chỉ khi cái mùi hăng hắc của alcohol thốc vào mũi tôi, tôi mới thấy lòng nhẹ đi, vì có lẽ cái mùi ấy gọi cho tôi nhớ những giấc mơ tuyệt vời. Tôi muốn đi tìm giấc mơ cũ, quên đi hiện thực... Và trước khi chìm hẳn mình vào trong giấc ngủ, hình như tôi nghe thấy tiếng mẹ tôi hét lớn:

— Cái thằng ranh này, xài alcohol không chịu đậy nắp, đổ vung vãi cả ra nhà!...

Hoài Phong

Khúc Nhạc Lòng

Tôi vẫn lang thang với chuỗi đời
Những ngày hiu quạnh mãi đơn côi
Đến dòng thác lũ cuộn cuộn chảy
Thột thấy thời gian chẳng mấy dài
Xuân sang. Hạ đến. Thu, mau nhỉ!
Đến thêm lá đỏ vàng rơi đi
Lạnh lùng Đông tới chưa kịp ngỡ
Dù chỉ một lời trước chia ly.
Hãy lặng theo cùng với làn gió
Về cõi biển biệt chốn hư vô
Gua những ngày thơ tha thiết mấy
Một cánh đồng gió lộng hây hây
Khúc nhạc hóm nao hây còn đây
Mà người hiểu được sao nơi đây
Ta ôm sầu trong muốn nổi nhớ
Thiên Thu luôn giữ mộng ban đầu
Tôn Thất Nha Anh
12/15/95

Gửi Bé

Anh muốn đời xin làm kẻ khờ, nhất
Để em là dòng sông thật dịu mát
Để em mãi vẫn phiên trách anh:
Sao anh cứ thiệt khờ và nhất *
Kẻ khờ vẫn có một trái tim
Dù vì khờ khạo nên im lìm
Để cho ai kia phải chờ đợi
Rời hờn, rời giận vì mãi im...
Kẻ nhất dù sao cũng chung tình
Tim dành riêng tặng nàng vẹn tình
Dù nhất nên không dám thố lộ
Chỉ mong ai đó hiểu dù mình....
Em ơi, em hãy trách nữa đi nhé
Muốn đời xin khờ nhất vì Bé
Anh xin chịu thua, chịu nhất hoài
Chịu khờ, chịu dại, chịu chưa Bé?
∞

Ngày Mai Cho Em

Đường về ghé lại ngôi trường cũ
Dường buồn, ử rữ mấy hàng keo.
Gòn nghe thủ thỉ lời nhắn nhủ,
Ngày đi ai khóc đừng trông theo!
Thương em nay đã buồn bít mực
Thợ chiều thay mẹ gánh còng lưng
Nuôi đàn em nhỏ đời cô cực
Gòn đầu nét đẹp tuổi thanh xuân
Anh thì tay trắng nơi đất lạ
Đạn cùng sách vở mấy năm qua
Thạnh lòng thương nhớ người năm cũ
Nửa vòng trái đất bỗng không xa
... Quán nước dừng chân chầm điếu thuốc
Mấy cô con gái miệng cười duyên
Mà lúm đồng tiền, chưa từng biết
Sao giờ lại thấy quá thân quen
Nhớ bếp nhà ai thơm khắp ngõ
Nghe lòng xao xuyên giục bước chân
Em có còn chờ nơi gác nhỏ?
Đập phồng trong dạ thấy băng khuâng!
Thương nhớ ngàn lần nay muốn kể
Để rồi gặp mặt đừng chết trân
Tình xưa chôn kín sâu đáy bể
Đứt giây cuộn cuộn sóng trào dâng
Tay đã trong tay mà nước mắt
Gưi mãi lăn tròn trên má ai
Thủy chung em giữ tim hoa sắt
Thẳng mang năm tháng chuyện gái trai
Ta đầu nhau bước trong nắng mới
Thăm lại phố phường của ngày xưa
Đau xót qua rồi, ngày mai tới
Rượu mừng, pháo nổ sẽ tiễn đưa!
Hưng Thịnh
Chùm thơ Nhớ người và Quê Hương